



■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Οὐανδρεγίσιλος ἢ Βανδρίγιος, Ἡγούμενος ἐν Φοντενέλ (Γαλλία)

† 22α Ἰουλίου 668

Ὁ Ἅγιος Οὐανδρεγίσιλος ἢ Βανδρίγιος (St. Wandregisilus) γεννήθηκε στὴν περιοχὴ τοῦ Βερντὲν (Αὐστρασία), στὰ τέλη τοῦ 5' αἰῶνος.

Καταγόταν ἀπὸ οἰκογένεια, ἡ ὁποία εἶχε συγγένεια μὲ τὸν ἀυλάρχη Πεπίνο τοῦ Ἐριστάλ, πατέρα τοῦ Καρόλου Μαρτέλου.

Εἰσῆλθε νέος στὴν αὐλὴ τοῦ Βασιλέως Δαγοβέρτου Α' (623-629), ὁ ὁποῖος τοῦ χορήγησε τὸν τίτλο τοῦ κόμητος καὶ τοῦ ἐμπιστευθῆκε τὴν διαχείρισι τῶν βασιλικῶν κτημάτων. Ἐξεπλήρωνε μὲ ἀφοσίωσι τὰ καθήκοντά του, ἀλλὰ ποθοῦσε ἕναν βίο ἀφιερωμένο στὸν Θεό.

Συνεδέθη διὰ πνευματικῆς φιλίας μὲ ἄλλους ἀξιωματούχους, ὅπως τὸν θησαυροφύλακα Δεσιδέριο καὶ τὸν σφραγιδοφύλακα Νταντόν, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦσαν στὴν αὐτὴν βίον ἀσκητικῶν στερήσεων.

* * *

Ὁ Οὐανδρεγίσιλος ἐνυμφεῦθη ἀπὸ ὑποχρέωσι στοὺς γονεῖς του, ἀλλὰ συνεφώνησε μὲ τὴν σύζυγό του νὰ ζήσουν ἐν ἀγνείᾳ καὶ νὰ ἀποσυρθοῦν καὶ οἱ δύο σὲ Μοναστήρι.

Ἐκεῖνος ἀποσύρθηκε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κτήματά του στὴν Λωραίνη, ὀνομαζόμενο Μονφωκὸν (Montfaucon), πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἐρημίτου Βαλδερίκου (St. Balderic, Baldericus, Baudry, † Μνήμη: 16ῆ Ὀκτωβρίου).

Ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἀποσκίρτησί του ὁ Βασιλεὺς Δαγοβέρτος ἐκάλεσε τὸν Οὐανδρεγίσιλο, ὁ ὁποῖος ἐμφανίσθηκε στὸ παλάτι μὲ τὸ ἀσκητικὸ ἔνδυμα, ἀκτινοβολώντας ὥστόσο μίαν οὐράνια λάμψι,



καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Βασιλέα τὴν ἄδεια νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐγκόσμια.

Μετέβη τότε στὸν Ἰούρα γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ στὸ ἐρημητήριο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἰδρῦσει ὁ Ἅγιος Οὐρσικιανὸς ἢ Οὐρσανὸς ἢ Οὐρσίκιος (St. Ursan, Ursanne, Ursannus, Ursicin, Ursicinus, Hursannus, Ursitz, Oschanne, † Μνήμη: 20ῆ Δεκεμβρίου).



Ἡ Μονὴ τοῦ Μπόμπιο.
Ἰταλία.

Ἀκολουθῶν τὴν παράδοσι τῶν ἱρλανδῶν Μοναχῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Κολομβανοῦ († Μνήμη: 23ῆ Νοεμβρίου, βλ. **ἐδῶ**), διῆγε ἐξαιρετικὰ αὐστηρὸ βίον, περνῶν ὅλες σχεδὸν τὶς νύκτες τοῦ ἐν ἀγρυπνίᾳ, ἀνυπόδητος, ἀπαγγέλων ψαλμοῦς· ὅταν δὲ τὸν κατέθλιβαν πειρασμοί, ἐπήγαινε καὶ ἔπεφτε σὲ μία παγωμένη λιμνούλα.

* * *

Ἐπιθυμῶν νὰ ἀφομοιώσῃ βαθύτερα τὴν κληρονομία τοῦ Ἁγίου Κολομβανοῦ, μετέβη στὴν Μονὴ τοῦ Μπόμπιο, τὴν ὁποίαν εἶχε ἰδρῦσει ὁ Ἅγιος στὴν Ἰταλία καὶ ἐκεῖ προώδευσε ἔτι περισσότερο μὲ τὴν ἐμπειρία τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς. **Στὸν** δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν Γαλατία, σταμάτησε στὴν Μονὴ τοῦ Ρομαινμουτιέ (Romainmoutier), ἡ ὁποία εἶχε ἀνακαινισθῆ ἀπὸ μαθητὲς τοῦ Ἁγίου Κολομβανοῦ, καὶ ἐγκαταβίωσε ἐκεῖ δώδεκα ἔτη.

Εἰδοποιημένος ἀπὸ Ἄγγελον γιὰ τὴν ἀποστολή, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀναλάβῃ πρὸς σωτηρίαν πλήθους ψυχῶν, ἐγκατέλειψε τὸν Ἰούρα γιὰ τὴν Νευστρία. **Στὴν** Ρουὲν βρῆκε πάλι τὸν φίλον του Νταντόν, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ Ἐπίσκοπος μὲ τὸ ὄνομα Οὐὲν (Audoenus, † Μνήμη: 24ῆ Αὐγούστου) καὶ χειροτονήθηκε ἀπὸ αὐτὸν Διάκονος. **Ἀφοῦ** ἔλαβε τὴν ἱερωσύνη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἁγίου Ὁμέρ, Ἐπισκόπου Τερουάννης († Μνήμη: 9ῆ Σεπτεμβρίου, βλ. **ἐδῶ**), ἐβοήθησε τὸν Ἅγιο Οὐὲν στὸν εὐαγγελισμὸ τῆς Ἐπισκοπῆς του.

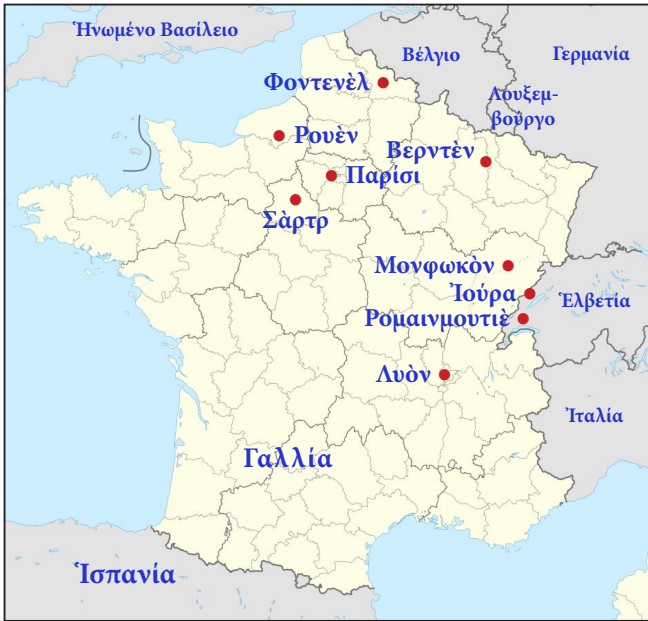
* * *

Λίγα χρόνια ἀργότερα (649), καθὼς ἡ καρδιά του παρέμεινε πάντα διψασμένη γιὰ τὴν συνομιλία μὲ τὸν Θεὸ στὴν ἡσυχία, ἔλαβε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό του νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ ἐλῶδες λαγκάδι τοῦ Φοντενέλ, στὸ δάσος τοῦ Ζουμιέζ (Jumièges), ἰδιοκτησία τοῦ ἀνηψιοῦ του Γκόντ, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν κόσμον.

Ὁ Οὐάνδρεγίσιλος ἀνέλαβε μὲ ἀκάματο ζῆλον τὴν ἐκχέρσωσιν τῆς περιοχῆς, μαζὶ μὲ τοὺς ὀλοένα περισσοτέρους μαθητὲς, οἱ ὁποῖοι συγκεντρώνονταν γύρω του, καὶ ἀνήγειραν ἐκεῖ τέσσερις Ναοὺς καὶ Κελλιὰ.

Αἶδων τὸ παράδειγμα στὶς χειρωνακτικὰς ἐργασίας, ὁ Ὅσιος ἦταν πρῶτος καὶ στὴν προσευχὴ καὶ ἐδίδασκε τοὺς Μοναχοὺς του νὰ ἀνατείνουσαν πάντοτε πρὸς τὴν τελειότητα, λέγων:

«**Δὲν** πρέπει νὰ λογαριάζουμε τὰ χρόνια, τὰ ὁποῖα περάσαμε στὸ



Μοναστήρι, ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περᾶσαμε στὴν ἀνεπίληπτη ἀσκησι τῶν θεῶν ἐντολῶν. **Ἡ** ἀδελφικὴ ἀγάπη νὰ εἶναι ὁ δεσμός, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐνώνει καὶ νὰ διακονεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. **Ὁ** πολέμιός σας, ὁ διάβολος, ὅταν σᾶς ἰδῆ ἔτσι ἐνωμένους θα τραπῆ σὲ φυγὴ, γιατί δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον βλέπει ἐνωμέ-

νο, πνεύματι καὶ καρδίᾳ, μὲ ὅσους τὸν περιβάλλουν».

Ὁ Οὐανδρεγίσλος ἀφῆνε τὴν Μονὴ μόνον γιὰ νὰ κηρύξῃ στοὺς εἰδωλολάτρες τῆς περιοχῆς ἢ γιὰ νὰ ἰδρύσῃ ἄλλα Μοναστήρια, τὰ ὁποῖα ἔγιναν πέντε τὸν ἀριθμὸ, ὠργανωμένα ὅπως τὸ Φοντενέλ μὲ τὴν ἐναρμόνιση τῆς ἰρλανδικῆς παραδόσεως τοῦ Ἁγίου Κολομβανοῦ καὶ τοῦ *Κανονισμοῦ* τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ διαδίδεται στὴν Γαλλία.

* * *

Ἀφοῦ διοίκησε τὸ Μοναστήρι του ἐπὶ δεκαεννέα ἔτη, ὁ Ὅσιος Οὐανδρεγίσλος, ὁ ὁποῖος συνεχῶς ἐθρηνόυσε γιὰ τὴν ξενιτεία, στὴν ὁποία ζοῦσε ἐπὶ τῆς γῆς, ἀσθένησε καὶ ἤλθε σὲ ἔκστασι, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἶδε τὴν πύλη τῶν Οὐρανῶν ἀνοικτὴ, καὶ τὸν ἐτοιμασμένο γι' αὐτόν, θρόνον τῆς δόξης. **Ὁ**ταν ἤλθε πάλι εἰς ἑαυτόν, προέτρεψε τοὺς μαθητὲς του στὴν ἀμοιβαία ἀγάπη, ὥρισε τὸν διάδοχό του καὶ χαμογελῶν πρὸς τοὺς Ἀγγέλους καὶ τοὺς Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὴν 22αν Ἰουλίου 688, παρουσία τοῦ Ἁγίου Οὐὲν καὶ τῶν τριακοσίων μαθητῶν του.

+

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνῃσι καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

(*) Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόμος ἐνδέκατος - Ἰούλιος, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», σελ. 247-249, Ἀθήνα 2008. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.